

זר-שירים קטן לאביה

גבריאל פרייך

א

קאן קאלו לא קלמו תימים. כבצבר
 ישיר צפרוני בין עסק לקר:
 עת הנה לינקולן נער ארץ-רגל, תפס בו עצב דק,
 וכמפוחי עצ-שמים הנהירו כוכבים על מלקטי הפוחים תדשים,
 הקימות ביתה, מצהיר תוך קצף-סגליות תכל, רף,
 בין נרות הזקב שלצרכים.
 וצקשו - צדון משוטט אתה בו:
 אתה, חבר-לשם למלך יהודה, עיניו בפתח השחור ולוחש,
 אתה, בן אנגליה-תדשה, לו עינים פתלות, יושבות על מצאת.

קאן קאלו לא קלמו תימים. אולי
 זה תגמולך רב, אדם ביראה חי:
 לרחף בזכרון אנשים באים אחרך קצל שושנה רבת-נחש,
 ועם זה היות, כביום רחוק, בודק-פתל ומתקן-שבשבת,
 רצ ארוג ההנה, פורס פת דבושה על שלסן יומי,
 מטפט שקמי בחכה, קורא ספרי המנהיר ופתות.

ב

קורא אני בספר הבולל על הני וגולל מגלות הגנוז ובלוי
 וספק נכנס בי אם אף בדפיו מטילים זלם אותם היגונים,
 הצובעים מפוחי אימה, עוסים גופי אור דחוס וצרכלי,
 בשונקתבו אותן המלים, רנת עוד גמן לאהלי שמחה ביניהן,
 הר-הפרמל עוד הזרים בגסניו, וקלף האיר עוד צעיר.

ואצלי נדירה התדונה:
 קאלו הייתי גופי ספר-גזירות, מכרך עור קשה, טמון בכוף אפל;
 קאלו הייתי אהובה, חור המצה, של לבנה נרה ושורפת,
 רצות בידי לגיונות-יום עולה, מאקוב גם משכרון חלום.

ג

באישון-ליל, עת אשמע במקלהוטיהם אלצלים,
 ואטהר באונך המתה, אף היא רבת קשב לקנים,
 אשר מנגינה פשלינה מזו לא חסרה בטרם שנת. -

אני הופך פסנתר, בוכה מפני תריקים בפגרי, ושירי אמול מבד, לא בחברתו סנונית לפנות. באישון-לילה, עת אשמע במקהלותיהם צלצלים, ואמרתם בתצורתה, לפני נחשת-קלל לטושה. הכריקה כיאור מתעורר עם בקר, בזוכית שלעבר, ועכשו אינה פיאם רגב מחלד-בסרר, השלף פאלם. - אני הופך עצוב מיד ושפה, נדעו הסיק נגון מושף-סהרורי, וישנות שם בארץ חדלת זמר.

אישון-לילה, עת אשמע במקהלותיהם צלצלים.

ד

תחת שמים אחרים העלה בטהובן רועה חסים, עדריו צחורים ליד נחל. - ואמה השקית בפקר עדריה, ערב משדות כתבי הקנש קציר-אמת אספת: כי אהבת-אל לה היתה צעירה מביקצה הקיצה, מעלעלת אביבה, מהירה מבספית מוריסה רגל-איגלה, בהבקיעה חרשה. ופה לה הנה חולם, מבקש לספעי אהבה צרי מגלעד.

הלא נדעך:

ארזי לבנון ותבצלות עמקים, ברוש-הר ודגניה מככבת, ברוך הסופר מזנה אותיות-נביא סעורות, איוב השוקע במצולותיו - בלם נערגו למי השלות השוטפים לאט, לצהרים מוריקים לא יסופו.

ואני טיודע מאד:

רק בכוח יוכל טפה החולם - - -

ה

צהרים משטיסים צנתרי יין בשששיות, צהרים באים עליוזים להקחיל שמשיות, - ולי הדיעה שאף בננים המזבלכים אחת המורשת, מורשת-התלוף ובת-צחוקה נונה.

אולם אבותי הנחילו לה נחמה קבועה, אשר לטפה-פארה שחרותה, התותה גמיבות-בולח למעשים, ובגילוי-חרף נתנה מחמה לנוסף הנכסף ונעלים.

פה-קרוב היית למענינוח עמי שוקקים.

על שפתם נחנת לשבר צמאון.

אך קרוביה בנמי נסצו כל פד קטון.

בצמרת בלבבות-גנח, בשרב מן-בך זרעו.